

Sánchez dona per trencat el diàleg amb Iglesias

Acusa el líder d'UP de convocar una consulta "trucada" a les seves bases per justificar el no a la investidura

Pedro Sánchez, ahir ■ EFE

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS

BLANES

Àngel Canosa

"El canvi no el podien fer ni el PSC ni Junts"

Busques el millor per a la teva llar?

Ho tenim!

MacMobles Cañellas

Sant Josep, 8 - Mataró - T. 93 790 20 72

www.macmobles.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 16 de juliol del 2019. Any XLIV. Núm. 15060 - AVUI / Any XLI. Núm. 13930 - EL PUNT

NACIONAL

P15

28.000 milions de dèficit en infraestructures

DÈCADA • Foment del Treball calcula el dèficit inversor a Catalunya els últims deu anys

PENDENT • Reclama un impuls extraordinari de 10.000 milions els pròxims cinc anys

URGENT • Demana un esforç a totes les administracions per a obres estratègiques de futur

L'ESPORTIU

Griezmann, Neto i De Jong, a punt de rebre "l'estrena" dels seus nous companys de vestidor ■ ANDREU DALMAU / EFE

El nou Barça ja s'entrena

Arrenca el tercer projecte de Valverde, amb els nous fitxatges

Nacional

P14-16

Sota mínims l'ús del català en les sentències judicials

Entrevista Josep Maldonado

Exsenador i exdiputat de CiU

"La hiperventilació s'acaba pagant cara"

FESMÉS

el bricolatge de casa

FES BRICO CAT!

reformes · jardí · moble kit

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un 3% dte en cada compra

LES SÈRIES. Pel juny, la falç al puny / Per treure la ressaca va bé seguir bevent / Les torrades engreixen menys que el pa fresc P6-7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Plensa

Un dia, passejant per Manhattan, tot de sobte veig una escultura que consistia en un cap de dona allargat. M'hi vaig atansar i en vaig quedar fascinada. Era una escultura de Plensa, el guardonat escultor català, que també conrea altres arts. Em vaig quedar una estona fascinada. Recentment ha fet una exposició a la Ciutat de les Arts de València, uns caps de dona en ferro que, arrenclerats, és la bellesa pura i immòbil pròpia d'un gran creador.

I és que l'art català està en bona forma, malgrat tots els entrebancs polítics i policials que aboquen ara i adés sobre nosaltres. Un dels grans de la pintura és Miquel Barceló, i en literatura tenim Miquel de Palol entre d'altres noms eximis. Com arreu, la cultura de la venda –el best-seller, la pintura decorativa, etc.– predomina en la difusió per interessos econòmics. Però tenim una munió de gent de primera categoria, a més de l'art, en la investigació i talent científic.

L'autoodi i la incúria estan fent del català una llengua folklòrica. Sense llengua, no tenim país, així de clar.

Ho saben, els polítics, que, entre baralla i baralla, haurien de pensar en dues coses fonamentals? Que són aquestes:

1.- La normalització de la llengua. L'autoodi i la incúria estan fent del català una llengua folklòrica. Sense llengua, no tenim país, així de clar. Per això els nostres enemics faran el que sigui contra la llengua, malgrat que fins i tot la seva Constitució reconeix la llengua catalana i que a Catalunya (no als Països Catalans, "i hasta ahí podíamos llegar!") l'anomena "nacionalidad".

2.- La cura intensa que s'ha de tenir en el desenvolupament de la cultura. Enfront de la cultura dels míssils del senyor Trump, un país europeu hauria de mimar i aportar quantitats substancials a la investigació i al conreu de les arts.

Amb aquests dues condicions, Catalunya accediria a les cotes més elevades de prestigi. Com han fet els nòrdics, que al principi de l'edat mitjana eren "els bàrbars del nord". Sí: aplaudim Plensa i llegim bona literatura. Aquesta és la clau de tot plegat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El cambrer insistent

He explicat el fet altres vegades. Hi reincideixo per als lectors de nova incorporació i perquè de tant en tant em ve al cap i em segueix fent gràcia. L'estiu aconsella la distensió.

Un dia, fa uns anys, vaig anar a dinar amb una colla d'amics a un restaurant del capdavall del carrer Aribau de Barcelona. No recordo si es deia Àbac. No sé si encara és obert. Ens vam asseure en una taula llarga. Jo vaig quedar en un extrem. Va venir el cambrer a prendre nota. Vaig creure que havia de saludar-lo en nom de tots, i li vaig dir: "Delaguard." El cambrer va quedar amb el bolígraf en suspensió.

– "Què vol dir *delaguard*?"

El vaig il·lustrar:

– "És una salutació, resultat de la contracció de *Déu vos guard*, amb la interferència d'un *la* en comptes del *vos*, que indica que la persona originàriament saludada era una dona. No em faci dir res més ni donar-li el motiu de la substitució. Ho dic sovint. Molta gent que coneix també ho fa."

– "No ho havia sentit mai" –va dir el cambrer.

– "Potser és que només ho diem al

“Ignorava una fórmula de salutació que jo tinc per normal

Maresme.”

– "Al Maresme? He viscut a Premià i a Sant Pol i no ho vaig sentir mai."

A partir d'ara el lector es pot pensar que explico un acudit, una facècia inventada. Primer de tot, hi ha coses que no es poden inventar. Després, els companys de taula em dispensaran de mentir.

– "Ho devem dir només a Mataró" –vaig apuntar.

– "A Mataró? Hi vaig viure dos anys i no vaig sentir que mai ningú digués *delaguard*."

– "Potser és privatiu del centre de la ciutat."

– "Vaig viure al carrer Lepant, que és al centre, i no ho vaig sentir mai."

Jo en aquest moment evocava aquella seqüència d'una pel·lícula de Buñuel que presenta un matrimoni que discuteix sobre l'existència de Déu mentre dinen en un restaurant. Com que no en treuen l'aigua clara, criden al cambrer perquè els il·lumini. La resposta no els satisfà i fan venir el cuiner, màxima autoritat de l'establiment. Aquell cambrer i jo no parlàvem de teologia però la conversa adquiria aires d'una persecució surrealista.

– "Doncs miri, només ho devem dir a la Rambla de Mataró."

– "A la Rambla? Vaig fer de cambrer al bar Iluro i ningú mai em va dir *delaguard*."

(L'amo del bar Iluro em va confirmar més tard que havia tingut un cambrer que responia a aquestes característiques, nòmada i inquisitiu).

Feia gana, els companys de taula s'impacientaven. Un va tallar la conversa:

– "Atura't aquí. No li diguis que només ho dieu a casa teva perquè te'l trobaràs al dormitori."

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/fw5wvn>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Qui adoctrina a qui?

Ha acabat tal com havia d'acabar: en res. El jutjat d'instrucció va anunciar divendres passat que arxivava les tres darreres denúncies que encara mantenien obertes contra docents de l'IES El Palau de Sant Andreu de la Barca, que estaven essent investigats per presumptament haver menyspreat alumnes de fills de guàrdies civils després de l'1-0. Se'n recorden del cas? Segur que sí. Planes i planes de diaris, minuts i minuts d'informatius, d'abast nacional i espanyol, i tot plegat acaba en res. Saben què n'han fet aquest cap de setmana els mateixos diaris i televisions que tantes i tantes planes i minuts hi havien dedicat? Res. Perquè ni hi va haver adoctrinament (el famós adoctrinament dels mestres catalans), ni cap dels casos es mereixia cap causa penal oberta. Però hi van ser. Se'n recorden de l'aleshores delegat del govern espanyol a Catalunya, Enric Millo, rebent a

“Què hi diuen ara Millo, Rivera i companyia després que el jutge hagi arxivat les denúncies contra els mestres catalans?”

la *Delegación* els guàrdies civils pares dels alumnes? Jo sí. Ell i dos secretaris d'estat van rebre amb tots els honors els pares dels alumnes presumptament adoctrinats. Recordo la diputada Andrea Levy parlant de 134 casos de “pressió dels mestres sobre els alumnes” a Catalunya, i recordo el líder de Ciutadans, Albert Rivera, no

només acusant els docents d'un delicte d'odi sinó publicant la llista de casos –amb noms i cognoms dels docents– al seu compte de Twitter. Vist com ha acabat, jo ja entenc que els mitjans unionistes que abans esbombaven el cas dia rere dia ara no en facin ni un breu (no fos cas que quedessin retratats), però voleu dir que algú no hauria de demanar responsabilitats? Vist que tot ha acabat en res, voleu dir que en comptes d'un adoctrinament dels mestres als alumnes no era un assetjament als docents i, de fet, a tota la comunitat educativa? Qui intentava adoctrinar a qui? I encara més: qui pretenia crear un conflicte allà on no hi era? Voleu dir que amb aquestes denúncies no pretenien atemorir el professorat (cosa que no tinc clar del tot que no hagin aconseguit) i que no eren ells els qui volien crear la famosa fractura social de què parlen tot el dia? I sobretot: demanaran disculpes?

De reüll

Eva Garcia Pagán

Registre i dinamisme

Xifra un gran sindicat en 32.500 els llocs de treball que es perden a Catalunya per les hores de més que es treballen i no es cobren. L'informe que CCOO ha realitzat per al conjunt de l'Estat espanyol calcula en 1.465 milions d'euros l'estalvi empresarial només a Catalunya i en 11.510 milions els diners que s'estalvien les empreses que no paguen les hores de més a Espanya. El registre de jornada, de compliment obligat des del maig, representa que és una eina per fer aflorar aquestes hores de més i retribuir-les, però sense

Hi ha una relació directa entre bones condicions i productivitat

inspecció és un paper mullat que només es compleix en les grans corporacions (i pressuposo que ni tan sols així) i que es falseja a les petites empreses i a les que tenen propietats poc sensibles als drets laborals. Sembla que fem les coses al revés de com tocaria. Sentim a dir que tenim nivells de productivitat

per la banda baixa, i és cert. A Espanya, entre els anys 2000 i 2014, la productivitat queia a un ritme del 0,7% mitjà anual, mentre que, en el mateix període, a Alemanya aquest indicador augmentava un 0,5% anual. Però voler millorar la productivitat a costa de la intensitat en mà d'obra (o dels salaris) és una errada colossal. No ho dic jo. Estudis d'experts (cito un de CaixaBank Research del 2016) identifiquen la relació directa entre millors condicions laborals i productivitat i de quina manera la temporalitat i la inseguretat a la feina la perjudiquen. Sembla ben lògic, i ho és.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DELS EUA

Donald Trump

Prepotència i racisme

Ja no són novetat els exabruptes del president nord-americà, que el defineixen com el personatge prepotent, racista i homòfob que és. Els missatges rabiosos i insultants contra les quatre congressistes demòcrates que li han criticat la política migratòria en són el darrer exemple.

PRESIDENT DE FOMENT DEL TREBALL

Josep Sánchez Llibre

Picant ferro fred

El president de Foment del Treball ha reclamat que s'inverteixin 10.000 milions entre els anys 2019 i 2023 per poder acabar una sèrie d'infraestructures estratègiques per a la competitivitat de l'economia catalana. Les denúncies sobre el dèficit inversor són contínues, però es picar ferro fred.

ENTRENADORA DEL CPA GIRONA

Nuri Soler

Campiones del món

Després de tres subcampionats, les patinadores del CPA Girona van aconseguir el títol mundial de grups de xou grans en la final dels World Roller Games de Barcelona, amb un ambient i un escenari immillorables, al Palau Sant Jordi. Un premi a l'excel·lència i a la persistència en l'esport.

EDITORIAL

El català als jutjats, sota mínims

Estadística en mà, els jutjats han estat sempre un territori hostil al català. Però les dades que publica avui aquest diari indiquen que l'ús del català a l'administració de justícia va tocar fons l'any passat amb les xifres més negatives que mai s'han conegut, trencant a la baixa per primer cop la barrera del 8% de sentències redactades en la llengua pròpia del país. Només un 7,7% de les 243.008 sentències redactades l'any passat es van escriure en català. La reducció de darrer any no és espectacular, però és que el 2006 s'havia aconseguit superar el 18% i, tot i que la xifra tampoc era bona, almenys semblava que s'estava en una tendència positiva. La xifra de sentències redactades en la llengua pròpia del país és una anomalia, ja que no es correspon amb la realitat de Catalunya. La procedència dels jutges i, en alguns casos, la nul·la necessitat d'integració, el fet que molts estiguin de pas pel jutjat on els ha tocat exercir o que el català sigui només un mèrit i no un requisit, poden ser algunes de les causes d'aquesta xifra.

De tota manera, la dada sí que pot ser un reflex d'una situació, vinculada a la llengua, que és molt greu, i més en un moment en què el prestigi de l'administració de justícia està qüestionat per actuacions fiscals i per sentències que tothom té al cap. I és que el darrer 'InformeCAT', l'anàlisi que elabora la Plataforma per la Llengua, indica que sis de cada deu catalanoparlants creuen que els pot perjudicar adreçar-se en català a un jutge que els ha parlat en castellà, i canvien de llengua. És a dir, que consideren que en la justícia hi ha una llengua dominant i que si n'uses altres, com el català, perden drets. Revertir aquesta situació només es pot assolir amb la implicació de l'administració, dels mateixos jutges i la ciutadania.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Setge als plàstics

La norma europea empeny govern i empreses a eliminar els plàstics d'un sol ús i el sector químic vol una utilització sostenible del material.

10
anys

Més pobres

El nombre de pobres creix un 30% en un any. Les famílies que s'acullen a la renda mínima passen de ser 12.743 a 18.127 i les sol·licituds es tripliquen.

20
anys

Pau a l'Ulster

El Partit Unionista no cedeix i deixa l'Ulster sense autogovern. El viceprimer ministre Mallon dimiteix i insta Trimble a imitar-lo.

Full de ruta

Emili Bella

Govern de concentració

No sé si caminem cap a un govern de concentració nacional, després que sospitosament la CUP hagi aprovat aquest cap de setmana la possibilitat d'entrar en un executiu si ho consideren escament. El que és clar és que el president de la Generalitat, que és l'únic que té la potestat de convocar eleccions, no té intenció de fer-ho. En primer lloc, perquè no es pot dilapidar alegrement la majoria independentista del 21-D davant del perill sempre latent de perdre la Generalitat, i en segon lloc perquè l'espai postconvergent s'està "endrecant", com els agrada de dir. Tampoc no sembla que ERC tingui ganes d'unes altres eleccions, malgrat que comencin a sortir enquestes per temptar-los. El cas és que un govern de concentració ha d'anar acompanyat d'alguna cosa més, i aquesta cosa més podria ser una vaga general indefinida –tal com demana Jordi Sánchez des de la presó–, ja que la pela és l'únic que pot remoure alguna cosa.

S'acosta un meteorit que es diu sentència, un altre meteorit que es diu inhabilitació del president per desobediència i un altre meteorit que es diu Onze de Setembre

Eleccions perquè sí portaria a més confrontació dins de l'independentisme i sabem que les baralles internes per les cadires només condueixen a la desmobilització, que és precisament el contrari del que necessita l'independentisme per "ser més". L'espai de Junts per Catalunya comença a parlar d'una vaga general indefinida com a resposta a la sentència, la CUP ja la reclamava el 2017 per l'alliberament dels presos, i no cal dir que el líder d'ERC, Oriol Junqueras, va ser el primer que ho va plantejar, el 2013, quan proposava "aturar l'economia espanyola durant una setmana". Al contrari que unes eleccions, un govern de concentració mostraria la unitat els carrers reclamen a l'independentisme. Això de tornar-ho a fer necessita que els astres s'alineïn una altra vegada, com per l'1-O. D'entrada, s'acosta un meteorit que es diu sentència del Tribunal Suprem, un altre meteorit que es diu inhabilitació del president Torra per desobediència i un altre meteorit que es diu Onze de Setembre.

Tribuna

Santiago Vilanova. Periodista, autor de 'Chernóbil: el fin del mito nuclear'

L'horror i el pacte

La minisèrie *Chernobyl*, una coproducció d'HBO i Sky, recrea l'accident a la central nuclear, fins a la farsa del judici contra els directius de la instal·lació. Cinc episodis que resulten un malson gràcies a una impecable ambientació realista i claustrofòbica. És també un homenatge als "liquidadors": milers de soldats, bombers i miners mobilitzats. El guionista Craig Mazin i el director Johan Renck han utilitzat per impressionar-nos les més efectistes tècniques del cinema dramàtic i de terror. Ens ajudarà *Chernobyl* a crear consciència del risc nuclear o es tracta simplement d'una crítica al KGB i als seus executors polítics del Comitè Central? És una denúncia a la seguretat del programa nuclear soviètic des d'una plataforma mediàtica nord-americana? Probablement la finalitat és desacreditar Rosatom, l'empresa pública del president Putin que està venent reactors per tot el planeta, especialment a la Xina. El maig de 1988 vaig publicar *Chernóbil: el fin del mito nuclear* (Anthropos). L'octubre de 1989 la nostra associació Una Sola Terra va

convidar a Barcelona el biòleg i científic dissident Zhores Medvedev (Tbilisi, 1925-Londres, 2018) per parlar-nos de l'accident de Kixtim, esdevingut en un centre de tractament de residus ubicat als Urals, que va ser ocultat per ordre del president Nikita Khrushov, i per documentar-nos també sobre Txernòbil. Amb el bioquímic vam coincidir en algunes qüestions que no s'esmenten en la sèrie. Per exemple: els reactors RBMK, que utilitzen com a moderador el grafit, són reactors dissenyats per generar plutoni (com ho era el prototip francès de grafit-gas de Vandellòs D). Les operacions d'aquestes centrals no estaven sotmeses al control de l'Agència Internacional d'Energia Atòmica (AIEA). El Kremlin havia previst pel 1987 noves explosions atòmiques subterrànies i reclamava més estoc. Un factor tecnològic decisiu per explicar l'accident va ser l'explosió d'hidrogen provocada per la reacció del zirconi (un aliatge metàl·lic que recobreix les baines que contenen les pastilles d'urani) amb el vapor d'aigua. El zirconi està associat a les explosions d'hidrogen

provocades en anteriors accidents, entre ells el de la central de Three Mile Island (Harrisburg, USA) el 1979 (com ho vaig escriure a *El accidente de Harrisburg y el riesgo nuclear en España i Fukushima, el declive nuclear*). Aquest és el tendó d'Aquil·les dels reactors però el sector electronuclear es nega a substituir el zirconi per altres elements com el tungstè. Les grans societats nuclears russes i nord-americanes haurien de canviar el disseny tecnològic de les seves filials. Un cost immens. Ho sap Euratom, l'antidemocràtica agència europea al servei del lobby nuclear, que cap eurodiputat qüestiona. En l'assaig *The legacy of Chernobyl* el professor Medvedev escriu referint-se a les desinformacions que es van produir després de l'accident: "L'objectiu era salvar la indústria electronuclear." I això és el que també ha quedat ben custodiat en la sèrie *Chernobyl*. Gorbatsxov i Reagan –KGB i CIA– van pactar protegir el sector. La *glasnost* (transparència informativa) va ser un engany consensuat amb l'enemic i competidor en l'escalada atòmica.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Estiu: vacances, calor i tensions

■ L'arribada de l'estiu és anhelada, ja que en la majoria dels casos implica unes vacances, un descans, un canvi d'activitat; encara que per als adults siguin en general de dies comptats i de majors obligacions familiars. Més aviat són els nens i adolescents que en gaudeixen. Però cal comptar amb un factor innegable que desplaça aquesta alegria alterant l'humor: la calor. A això s'hi afegeix el fet que moltes famílies, en estar dividides, al nen i/o nea "els toca" anar d'una casa a una altra: sigui mare, pare o tutor. Encara que pugui acceptar-ho com imposat per la llei, no deixen de donar-se tensions, comparacions i fins i tot desavinences segons el que ofereixi una part o l'altra. Aquesta infància i joventut

ha de ser observada per afavorir no els interessos dels grans, sinó els dels que s'inicien en la maduresa. D'això dependrà molt la seva personalitat i el seu caràcter en el futur.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat
(Baix Llobregat)

Hem anat molt lluny

■ Malgrat totes les decepcions –i n'hi ha hagut moltes– i tots els revessos, hi ha una cosa clara, que qualsevol que tingui els ulls oberts, lliures de prejudicis, pot veure: hem anat molt lluny. Si analitzem, si mirem, on érem el juliol del 2017 –el meu record és el del president Puigdemont a la plaça de la Concòrdia, a les Corts– i on som ara, acabats de tornar d'Estrasburg, on, davant del Parlament Europeu, milers de

catalans hem reclamat la llibertat dels nostres presos i exiliats i el dret dels nostres eurodiputats a representar-nos, si mirem on som i comparem les dues imatges, veurem que hem anat molt lluny. I que això ja no ho pot aturar ningú. Hi ha ferides indelebles que ens construeixen, que ens fan ser molt més valents que no érem, i molt més segurs, i que ens faran anar molt més lluny encara, fins a la meta on volem arribar.

MONTSERRAT PAGÈS I PARETAS
Barcelona

Absolució, no

■ No és això, companys, no és això. Demanar l'absolució és demanar pietat. Demanar unes penes lleugeres és demanar pietat. Demanar el que sigui és reconèixer la capacitat de l'altre de concedir i acceptar-la. És sotmetre-s'hi. Aquest tribunal no havia d'ha-

ver acceptat a tràmit el cas; se n'havia d'haver inhibit. S'havia d'haver declarat incompetent per jutjar la nostra gent. Ara no més tenim una reclamació digna: exigir (i no pas demanar) l'anul·lació del judici. No demanar l'absolució sap greu per als jutjats, que ho són perquè van fer allò a què nosaltres els vam empènyer. Per això i només per això, per ells, si hi hagués alguna possibilitat imaginable que els absolguessin, es podria justificar que acotéssim el cap i demanéssim l'absolució; però és que no és el cas. No hi ha cap motiu, doncs, que justifiqui que ens hàgim d'humiliar a reconèixer a cap tribunal espanyol la capacitat de jutjar aquells que el poble vam decidir que fossin els nostres governants.

JOSEP PIQUER I TORRES
Barcelona

La frase del dia

“Iglesias fa una consulta trucada per justificar una votació contrària a la investidura i votant amb la ultradreta”

Pedro Sánchez, PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL EN FUNCIONS

Tribuna

Jordi Cabré. Periodista i escriptor

Manhattan

Woody Allen i la llista de raons per viure, penúltima escena de *Manhattan*. Groucho Marx, Willie Mays, el segon moviment de la simfonia *Júpiter*, etcètera. Que l'hagin projectada aquests dies al cinema Phenomena. Que l'hàgim pogut comentar. Que existeixi Phenomena. *Pictures of You. Un flirt avec toi. One Way Trigger*. Captar una bella freqüència modulada, i sintonitzar-hi. L'excés de pólvora de la nit de Sant Joan. L'olor de pètal gastat del dia de Sant Jordi a les vuit del vespre. L'olor viva de les palmes encara sense beneir. L'olor de molsa de Santa Llúcia. *At Last* cantada per Etta James. *Because* cantada per una multiplicació coral dels Beatles. *Hey Jude* cantada al cotxe per la Berta. L'últim fragment d'*Ulisses*, Les Amèriques de Pla, el París de Hemingway. Aquesta lluna, avui, a Cadaqués. L'ostra amb *ceviche* del Talla. Els tomàquets de l'hort del pare d'en Juanito del Marina. El Bloody Sake del Marítim. La coca-cola. L'arròs a la cubana. Fer un morreig a un préssec. La coca-cola, un altre cop i sempre. Els duels de piano vell de la casa Beethoven de la Rambla. El primer pis del Cafè de l'Òpera. Els caps de gamba del mateix Juanito, la mà de Déu esculpida per Rodin. L'olor de merceria Font de Viladrau que fa la merceria Font de Viladrau. El xarleston vital de Dalí. Les pells de Ramon Casas. Els peixos i els pans erigint del gran llenç de fang de Barceló a la catedral de Palma. Les capses de música com a regal. *Girls in white dresses with blue satin sashes*. Un vestit estampat comprat de pressa, com qui retalla una cortina. Julie Andrews. Walt Disney. Verdi. Txaikovski. Miró.

QUE EM DIGUIS QUE FAIG CARA D'ESTÀTUA ROMANA. No grega, no: romana. Els començaments. La pell de gallina. *Manhattan*, la pel·lícula. *Manhattan*, *Rhapsody in Blue*. *Manhattan*, el final.

Manhattan, la ciutat. Els murals plens de Christy Girls al Cafe des Artistes, al carrer 67 amb Central Park. I ja que ens queda a prop, Strawberry Fields. Els murals d'en Sert al Rockefeller, però també a la catedral de Vic o al Palau March de Palma, amb negrets inesperats pujant a un globus. Pujar al Matalgalls. Dormir a Sant Segimon. Posar-me els calçotets d'en Xavi, i sentir-lo encara riure. El contacte del peu amb l'espart. L'homenatge a George Harrison al Royal Albert Hall, sencer, en bucle. El text de la xapa de la noia d'*El show de Truman*, és a dir, que el final sigui sempre un interrogant. Chopin. Debussy. Baudelaire, *enivrez-vous*, collons. Del que sigui. La independència de Catalunya. La Sagrada Família aixafant la quadrícula de Cerdà. Beethoven agafant el destí pel coll, Dalí matant el pare, la Lali Trias posant-se a caminar. Les camises de lli. Que t'hagis tornat a

“Els terres de ceràmica tèbia. La cervesa freda. La sopa bullint. Un cop de puny de ceba crua. Contemplar una tempesta d'estiu gairebé vestint-se per a l'ocasió

posar a escriure. Les mans expressives quan es mouen. Les fileres de bombetes de festa major. Un bany nocturn al mar. La sal enganxada a la pell, i deixar-la estar durant algunes hores. Un silenci llarg enmig d'una conversa. Sintonitzar aquella freqüència, de nou. Que se me'n vagin els peus a cada *Close To me*, versió trompetes. Dormir amb el cul a l'aire. Els ous ferrats. El mal de panxa de tant riure. Dos o tres amics. Un golàs d'en Xavier. El dia que acabes una novel·la.

EL DIA QUE COMENCES UNA NOVEL·LA. Veure sortir el primer sol de l'any al far del cap de Creus. Veure marxar l'últim sol de l'estiu al far de cap de Creus. Orwell, Sagarra, Monzó, Lorca, Maragall. Warhol, Hirst, Plensa. Els botons ergonòmics d'un Chester. Fer peuetes al llit. Les històries de por. L'olor amarga del fum de pipa. Ser del Barça. La paraula maduixa, la paraula sempre viva. Que no hi hagi paraules originals per a dir t'estimo. Jeure a l'herba. Sentir passar un cop de vent. Viure amb l'antena posada per si sona aquella freqüència, per si un dia s'alça un dit o cau un llamp. Una copa al Blau. Fer d'amfitrió. Provocar les coses. Muntar un suquet. Spielberg. Wilder. Audrey. Redford. Els terres de ceràmica tèbia. La cervesa freda. La sopa bullint. Un cop de puny de ceba crua. Contemplar una tempesta d'estiu gairebé vestint-se per a l'ocasió. La terrassa de l'hostal Empúries. Les terrasses amb vistes al passeig de Gràcia. Seure al terra, de cop, inesperadament, sense avisar. Veure dibuixar floretes al paper, de forma inconscient. El formigueig de quan ho miro. Fer cas de les ones, dels corrents, del fluir subterrani. Deixar d'escoltar i passar a sentir. No pensar tant. Callar una mica. Alçar el cap. “La cara de Tracy”, clouria Woody en aquest moment. I després imposaria un silenci. Bé, i uns violins. Em sembla.

De set en set

Enric Serra

El mirall de Josep Pla

Vivim dies estranys, de xaforador climàtica i política i tot es fa calorós, pesat i suat. La data de la sentència contra

els presos polítics es va acostant i no hi ha indicis que s'aconsegueixi prou consens ni per fer una aturada simbòlica. Els partits independentistes dediquen més esforços a posar-se pals a les rodes recíprocament i a disputar-se parcel·les de poder que no pas a enfortir el front comú sobiranista. Tot decau i aquella República que havia de ser com una plaça major ha passat a ser un carreró curt sense sortida. Ens veiem incapaços de trobar sentit al buit que ha omplert els dies des de l'1-O. I quan ens preguntem per què la mandra d'endevinar les respostes fàcils ens fa fugir cap a altres entreteniments, com la lectura. Aleshores l'atzar –o la predeterminació– pot fer que ensopeguem amb textos que fan l'efecte d'una llum aclaridora.

Fer-se totes les il·lusions possibles i altres notes disperses és un treball del professor Francesc Montero que recull notes diverses de Josep Pla escrites entre el 1950 i la fi dels seixanta. Entre les pàgines 68 i 79 de l'edició de Destino, s'hi pot trobar una nota que radiografia la idiosincrasia dels catalans. No hi ha prou espai per reproduir-la sencera ni seria honest citar-ne algunes frases deslligant-les del context literari i semàntic del conjunt de l'article, encara que m'atreveixo a citar-ne una a tall d'exemple: “El primer drama del català consisteix en què té por de ser ell mateix.” Però llegeixin-la sencera i veuran que Josep Pla, efectivament, seguia l'exemple de Stendhal i passava el mirall al seu voltant per descriure el que veia, que seixanta anys més tard no ha canviat essencialment.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El Suprem no deixa que Forn vagi a l'ajuntament

L'absència del cap de files de JxCat facilita l'aprovació del cartipàs de Colau i Collboni

La llengua continua reculant en la justícia

Només el 7,7% de sentències són en català, la xifra més baixa dels últims anys

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Les eleccions afegeixen

DIVISIÓ • JxCat reitera que la data de nous comicis depèn de Torra i ERC li reclama consens i refer les confiança

MÉS • La investidura de Sánchez o urnes podria complicar la relació entre ells

E. Ansola / X. Miró
BARCELONA

Les relacions entre JxCat i ERC continuen "al fons", tal com va admetre la diputada Elsa Artadi, ja que, de moment, no hi ha indicis de recuperació. A més a més, la possibilitat de noves eleccions espanyoles al novembre, després que Pedro Sánchez ahir donés per trencades les negociacions amb Pablo Iglesias, no és tampoc l'escenari més propici per a dos partits que continuen disputant-se l'hegemonia. El context es presenta enrevessat.

JxCat i ERC no troben per ara els punts en comú per refer la unitat estratègica i ahir continuaven fent-se evidents i públiques les discrepàncies, aquesta vegada a compte de la possibilitat de convocar eleccions anticipades com a possible resposta a la sentència del Tribunal Suprem contra el procés independentista. La proposta havia estat llançada a les xarxes socials des de les files republicanes arran de l'entrevista al president Quim Torra en què aquest descartava que les eleccions fossin una resposta viable.

Ahir al matí, tot i que el portaveu de JxCat, Eduard Pujol, intentava treure importància a la nova polèmica, el primer que feia era recordar als republicans que l'única potestat de convocar eleccions és del president de la Generalitat, i demanava "respecte" vers les decisions presidencials, en

una clara referència al que havien piulat els republicans.

La resposta no es va fer esperar, en un matí que els partits dediquen a reunir les executives. El motiu que va retreure ERC als de Torra i Puigdemont és que la resposta i la unitat estratègica "ha de ser compartida i consensuada", i això encara no s'ha produït, explicava la portaveu dels republicans, Marta Vilalta. Però a més a més, la decisió de Torra de no convocar eleccions ara per ara no sembla que sigui compartida pels republicans, que continuen amb les espases enlaire després del pacte a la Diputació de Barcelona signat entre JxCat i el PSC. "Hem perdut l'oportunitat de liderar la Diputació de Barcelona des dels valors republicans, i JxCat encara no ha donat explicacions del perquè; nosaltres ara posem el focus a treballar conjuntament, reconstruir les confiança i oferir una resposta que sigui el màxim de compartida i plural", reiterava Vilalta.

Al marge de la convocatòria d'eleccions anticipades que el president Torra ja va assegurar que no té pensat realitzar, també està sobre la taula l'exercici del dret d'autodeterminació com a resposta a la sentència, un punt que podrien compartir tots dos partits si bé difereixen en les formes. Els republicans han posat sobre la taula l'oferta al govern espanyol de redactar una llei de la claredat per pactar els termes del referèn-

Les frases

“Torra és l'única persona que pot convocar eleccions; demanem respecte pel president”

Eduard Pujol
PORTAVEU DE JXCAT

“La potestat és del president, però ens agradaria consensuar propostes i reconstruir les confiança”

Marta Vilalta
PORTAVEU D'ERC

“Que els comuns facin tot el possible per convèncer Iglesias que no té sentit bloquejar Sánchez”

Salvador Illa
SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PSC

dum, la qual cosa descarta del tot la via unilateral. En canvi, a la bancada de Torra i Puigdemont no hi ha consens en el si del grup ni per com cal exercir l'autodeterminació ni com aplicar el mandat de l'1-O.

Però mentre els partits independentistes discuteixen quina ha de ser la resposta a la sentència amb un intent que sigui el més consensuada i plural possible, el repte més im-

mediat, ara per ara, és la investidura de Pedro Sánchez. I en aquest context també plora la criatura, ja que dins del grup de JxCat encara no hi ha una posició única. Alguns diputats independents són més partidaris del no a Sánchez perquè consideren que en cas contrari s'estaria legitimant la posició del socialista i totes les actuacions preses respecte de Catalunya i els presos polí-

tics. El PDeCAT, amb Artur Mas i els presos polítics al capdavant, es mostren favorables a facilitar-ne la investidura, ja que creuen que un govern de Sánchez facilitaria la gestió de la legislatura. ERC també estaria disposada a obrir aquest camí. Tanmateix, això seria possible sempre que el PSOE i Podem arribin a un pacte per a la legislatura, i ahir aquest episodi s'allunyava amb el tren-

cament de les negociacions anunciat per Sánchez després que Pablo Iglesias convoqués una consulta a la militància de Podem. ERC ahir ja qualificava la decisió de Sánchez d'"irresponsable" perquè "ni ha sabut buscar acords amb la resta de partits ni respecta els resultats electorals", afirmava la portaveu republicana, Marta Vilalta. Per part de JxCat, el portaveu Eduard Pujol veu Sánchez "aïllat del món" i el va acusar de practicar un "hipertacticisme" que "li pot passar factura". Amb tot, Pujol encara considera que un govern de Sánchez és "una finestra d'oportunitats".

Però el cert és que tot i el repte que suposa decidir el sentit del vot per investir Sánchez sense obrir fissu-

L'APUNT Governs provisionals

Xavier Miró

Com que totes li ponen, Pedro Sánchez no pensa cedir res a Pablo Iglesias, la formació del qual aspira a menjar-se si no se'n surt amb la investidura. Conscient que aquell tsunami que ens havia anunciat Podem s'està reduint a l'històric paper d'Izquierda Unida, Iglesias vol ser al futur govern perquè sempre és més fàcil encarar l'aiguat sota cobert. Però Sánchez no té cap pressa a

governar encara que s'ompli la boca del contrari. La prioritat és engolir. A Catalunya, governen junts dos partits que es volen menjar l'un a l'altre i que només estan pendants dels propers comicis. Es tracta de guanyar el relat a l'altre. Els governs ja no són l'important. Poden ser permanentment provisionals. No importa el ministre. Govern Sir Humphrey.

xen tensió

Els portaveus d'ERC i JxCat, Marta Vilalta i Eduard Pujol ■ ACN

La CUP buscarà aliances contra l'ambigüitat

La diputada de la CUP Natàlia Sánchez, en una entrevista El Punt Avui, va explicar ahir el nou cicle polític que per a l'esquerra independentista suposa aquest nou context de reformes, en què buscaran teixir noves aliances sobretot amb tots aquells ciutadans que "estan cansats d'ambigüitats", en referència als comuns i també JxCat i ERC. La renovació ha de ser validada el dia 28 per la militància. Sobirania i resposta social seran els principals eixos de treball amb un focus en una prestació de serveis 100% pública, democratitzada i transparent que ara veuen amenaçada amb la llei Aragonès que permetria, diuen, "externalitzar" serveis com la cura a les persones grans. "Som quatre diputades, però més determinants que abans per poder construir sobirania i agenda social si JxCat i ERC ho volen", afirmava. ■

Josep Borrell, amb altres ministres d'Afers Estrangers, ahir a Brussel·les ■ EFE

Bosch defensa a l'ONU una "solució democràtica"

■ Bosch duu a les Nacions Unides la situació política de Catalunya ■ Borrell veu perillar el seu futur càrrec a Brussel·les i nega haver investigat els correus del govern

N. Segura/Redacció
BRUSSEL·LES/NOVA YORK

Alfred Bosch va fer un al·legat ahir davant l'ONU en què va demanar una "solució democràtica" per desbloquejar la situació política "sensible" que viuen Catalunya i l'Estat espanyol. El conseller d'Acció Exterior va assegurar que confia en les organitzacions internacionals per aconseguir "un món millor" i va fer una crida en favor de treballar "per la pau, la justícia i la fortalesa de les institucions". A més, Bosch va desafiar el ministre en funcions, Josep Borrell, a fer un debat públic en una cadena internacional centrat en el presumpte cas d'espionatge de l'executiu espanyol al govern. El conseller reclama que, si Borrell no dona explicacions "convinents", ha de dimetir.

Segons Bosch, els mateixos informes del govern espanyol sobre el tancament de tres delegacions del govern a l'exterior són

La frase

“Prepararé l'audiència adequadament, però mai es pot fer content tothom”

Josep Borrell
MINISTRE D'AFERS ESTRANGERS DE L'ESTAT ESPANYOL

una evidència del presumpte espionatge.

En aquest context, Josep Borrell prepara la seva audiència davant el Parlament Europeu per defensar la candidatura a liderar la diplomàcia europea, una candidatura que trontolla per l'embat independentista i les crítiques per la seva posició en els dossiers més delicats de l'agenda internacional. El ministre d'Exteriors en funcions veu perillar les seves possibilitats de gestionar la política exterior de la UE, perquè ha de convèncer dues terceres parts de l'Eurocambra que és la persona més adequada.

Ahir el va perseguir el

La frase

“No sé si espion correus o què espion, però hi ha informes en què es diu que es fa un seguiment”

Alfred Bosch
CONSELLER D'ACCIÓ EXTERIOR

presumpte cas d'espionatge al govern fins a la capital europea. Borrell va negar "cap" intervenció de correus electrònics per elaborar informes sobre les delegacions catalanes a l'exterior. "El ministeri no té capacitat ni voluntat per fer aquestes coses", va defensar, irritat.

Borrell està molest per la campanya contra la seva candidatura i espera una temptativa de l'independentisme de sabotjar el seu futur a Brussel·les. A més, també el penalitza la posició de l'Estat espanyol sobre Kosovo, Veneçuela i Palestina i les polèmiques amb Gibraltar i Rússia. ■

res internes, el panorama contrari no genera tampoc gaires esperances, ja que una campanya electoral al novembre podria complicar les relacions entre JxCat i ERC, dos partits que sent socis en el govern de la Generalitat es disputen el lideratge de l'independentisme. Una campanya que, a més, se situaria a les portes de la sentència del Suprem, la qual cosa els obligarà més que mai a buscar i trobar la unitat estratègica que reclamen les entitats socials com l'ANC i Òmnium Cultural.

El PSC i Ciutadans

Per la seva banda, el secretari d'organització del PSC, Salvador Illa, va demanar ahir als dos partits que es posin d'acord i governin, cosa que ell creu

que no fan: "És un govern que no funciona, que no està a l'altura." Illa conclou que "si no són capaços d'arreglar-ho", cal convocar eleccions perquè decideixin "canviar les coses", apuntava després de la reunió de l'executiva del partit. El dirigent socialista va

Ciutadans farà primàries per elegir candidat a la Generalitat

voler destacar una enquesta publicada per *El Periódico* on el PSC es convertiria en la segona força al Parlament com un "aval a la nostra política dels darrers mesos basada en el diàleg dins la llei i l'estabili-

tat". Illa destaca que el 75% dels enquestats "rebutgen la política de blocs" i el 58% suspenen el president Torra.

Davant del possible avançament electoral a Catalunya, Ciutadans celebrarà primàries per triar el seu candidat a la presidència de la Generalitat els propers 24, 25 i 26 de juliol. Les candidatures es presentaran a partir de divendres i el secretari general del partit, José Manuel Villegas, va dir ahir de l'actual portaveu al Parlament, Lorena Roldán, que és una "gran portaveu" i que serà una "gran candidata si els militants la voten". Ahir, el mitjà *Nació Digital* apuntava la possibilitat que el diputat Nacho Martín disputés la candidatura a Roldán. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Suprem veta Forn i altera la majoria del ple

■ El tribunal admet que restringeix drets, però denega al regidor anar a l'ajuntament ■ El ple debatirà el cartipàs

Jordi Panyella
BARCELONA

Joaquim Forn no podrà ser avui a la sessió plenària de l'Ajuntament de Barcelona que ha de debatre el cartipàs municipal. El Tribunal Suprem va fer pública ahir la seva decisió de denegar el permís sol·licitat i, a efectes pràctics, això implica alterar les majories, perquè restant un regidor a l'oposició les forces entre els partidaris i els detractors del govern

comusocialista queden empatades a 20 vots.

Aquesta alteració de la composició del ple serà de cabdal importància si el govern i l'oposició arriben a la sessió d'avui amb ple desacord sobre el cartipàs. Si l'oposició manté la seva decisió de votar-hi en contra els faltarà el vot de Forn per sumar 21 i imposar-se als vots dels comuns, el PSC i Valls. Si és així, es confia que un regidor dels grups que fan costat al govern s'absenti del

ple per no alterar la votació, en cas contrari la polèmica d'alt voltatge polític estarà servida.

La importància o no d'aquest vot depenia ahir al vespre de les negociacions que el govern i l'oposició mantenien per tractar d'arribar a un acord i que en el moment de tancar aquesta edició encara no havien prosperat ni en un sentit ni en un altre. Les posicions es van acostar una mica en una primera trobada divendres

Forn no podrà repetir aquesta imatge del dia de la constitució de l'Ajuntament ■ J. RAMOS/ARXIU

passat, però es van encallar ahir a la tarda, abans de reprendre els contactes al vespre. Les negociacions sobre el cartipàs, que implica la presidència de les comissions i els càrrecs de confiança a repartir, ja van ser objecte de tenses negociacions el mandat passar, quan es van allargar fins quasi el començament de la sessió.

Pel que fa la decisió del Suprem de vetar Forn, la portaveu del grup de Junts per Catalunya, Elsa Artadi, ho va considerar ahir "arbitrari i injustificat" i va lamentar que els magistrats no presentessin "cap argumentació". Artadi també va advertir que sen-

se Forn es deixa de respectar la voluntat de milers de votants.

D'altra banda, el nou responsable de la seguretat a Barcelona, Albert Batlle, destituirà demà el comissionat de Seguretat, Amadeu Recasens, i el gerent de la Guàrdia Urbana, Jordi Samsó, i nomenarà Maite Casado nova gerent de Prevenció i Seguretat.

La nova gerent de l'àrea de la Guàrdia Urbana de Barcelona és l'actual sotsdirectora general de Seguretat Interior i va ser directora general de Seguretat Privada del departament d'Interior de la Generalitat. ■

Rull demana de sortir per la malaltia del fill

Josep Rull ha demanat la llibertat al Tribunal Suprem al·legant una malaltia del seu fill, que ha de ser operat a mitjan agost. L'exconseller ha sortit dues vegades de permís des que ha tornat a la presó de Lledoners, coincidint amb proves diagnòstiques que es van practicar al nen. Les sortides van tenir l'aval del Tribunal Suprem, que ara haurà de decidir si permet que surti per estar amb el seu fill abans i després de l'operació.

OPINIÓ

Lluís Falgàs

La data electoral

El president de la Generalitat no pot fer pràcticament res sense demanar autorització. Permanentment ha de demanar permís al Parlament, al seu govern, als funcionaris, etc. Una de les poques coses que pot fer sense demanar res a ningú és convocar eleccions quan li plagui. Fins i tot ha de demanar permís per pintar el despatx i per viatjar oficialment. Convocar eleccions ho pot fer en qualsevol moment i per això JxCat ha demanat respecte perquè ningú, ni el seu soci, ERC, el pot obligar a avançar les eleccions.

Quim Torra no té cap intenció de convocar eleccions. Les enquestes indiquen una davallada de JxCat, no hi ha un candidat clar i no s'ha acabat l'endrega de la nova Convergència, aglutinada en aquests moments enmig d'un guirigall de sopa de lletres: Crida, JxCat, PDeCAT... Torra, vol acabar el seu darrer favor polític a Junts per

Catalunya intentant esgotar el mandat de quatre anys, fet que no li serà fàcil davant esdeveniments de futur com les sentències del Tribunal Suprem i d'altres, els presupostos i fins i tot una inhabilitació a la seva persona per part del TSJC. ERC té pressa. Els vents de l'independentisme li bufen a favor i creu que a la tardor, malgrat no tenir un candidat clar, els resultats li serien favorables tot i la puja dels socialistes després de les eleccions municipals.

Torra decidirà la data electoral. Ho farà en solitari coneixedor que políticament no convé anar a unes eleccions sense tenir clara la destinació i amb els dos partits independentistes barallats. JxCat i ERC han de prendre una decisió comuna com a partits independentistes: el seu vot en la investidura de Pedro Sánchez. Un vot que hauria d'ésser unitari, a partir de dilluns que ve.

CONCURS
GOSSOS D'ATURA
Especial Border Collie
XI FIRA ARTESANA

9 h Comença la Fira
10 h Concurs Border Collie
i què més?

VIDRÀ
21 Juliol 2019

- * Parades de productes artesans.
- * Activitats del món del pastor.
- * Concurs d'endevinar el pes del pastor.
- * Servei de bar, carn a la brasa, entrepans ...

16 h
Final de la Fira

facebook.com / vidracabages
avidracabages@gmail.com

Vidrà
Cabagès

Amb el suport de:

Ajuntament de Vidrà

OSONATURISME

Consell Comarcal d'Osona

Diputació de Girona

Ratafia Bosch

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
BLANES**Àngel Canosa**

Alcalde de Blanes (ERC)

“El canvi no el podien fer ni el PSC ni Junts”

FI • “No sé si l’acord fet públic entre els comuns i el PSC era una manera de fer pressió a ERC perquè formés part d’un govern de quinze” **PRIORITAT** • “Hem d’atendre els que més ho necessiten creant habitatges d’emergència i ajudant-los”

Jordi Ferrer
BLANES

Angel Canosa succeeix, 88 anys després, Bru Centrich, batlle de Blanes durant la Segona República (1931-1934). Aquest advocat barceloní és el primer alcalde republicà del segle XXI a Blanes. ERC governa amb un pacte amb els comuns, però l’equip de govern no té majoria. Inicialment, Blanes en Comú Podem i el PSC (deu regidors) volien repartir-se l’alcaldia, però necessitaven un onzè vot en la investidura. A última hora Ciutadans els va fallar.

Entre el 26 de maig i el 15 de juny, com descriu el que va viure? Era la força més votada (19 vots més que el PSC) i semblava que seria l’alcalde el dia de les eleccions, però després va haver-hi dies que semblava just el contrari?

És difícil de descriure [Somriu]. Singularment ho faria des d’un prisma molt personal. Aquestes tres setmanes van ser... La nit electoral va ser d’una alegria immensa. I tal com vam dir el dilluns següent [el 27 de maig] vam començar a parlar amb els grups municipals. Alguns no van voler ni asseure’s.

Quins?

Ciutadans. Vam quedar una vegada i van suspendre la trobada. Amb la resta de grups va ser molt educat. Jo crec que ens deïem les coses a la cara. I singularment amb Blanes en Comú Podem, que era el

nostre principal aliat programàtic i de campanya. Érem la llista més votada i havíem dit que no volíem un govern ni amb els socialistes ni amb els convergents [Junts per Blanes]. L’opció que ens quedava amb el resultat que vam aconseguir era un govern de deu amb els comuns. Els comuns, de bon començament, van manifestar la voluntat de fer un govern amb quinze i incloure els socialistes. La nostra assemblea ho va rebutjar, i aquí va començar la tàctica del PSC de mirar de fer alcalde mig mandat el seu candidat i mig el candidat de Blanes en Comú Podem. Van fer públic un acord que penjava d’aconseguir un vot més. Pel que sembla, ho van intentar amb Ciutadans i amb Junts per Blanes.

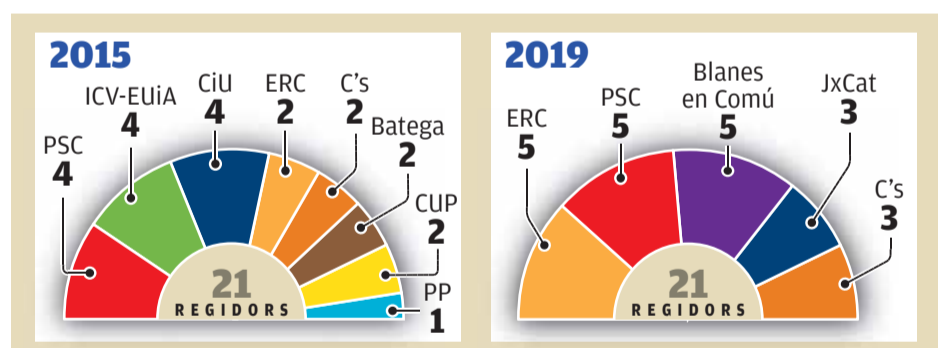
Sap ben bé per què no van aconseguir el vot que els faltava a la investidura?

No sé si en un moment determinat Ciutadans va dir que sí i després va dir que no. O a l’inrevés, si van ser els de Junts per Blanes. A mi els companys de Junts per Blanes sempre m’han dit que respectarien la llista més votada [ERC] i és evident que ho van fer perquè es van votar a si mateixos. No sé si l’acord fet públic entre els comuns i el PSC era una manera de fer pressió a ERC perquè entrés a formar part d’un govern de quinze. Perquè em sembla bastant agosarat tenir un pacte a deu però sense tenir assegurat l’onzè vot [de la investidura].

O sigui que vostès acceptessin entrar en un govern a quinze sense demanar res a

QUIM PUIG

canvi (abans de quedar-se a l’oposició)?

No ho sé, són hipòtesis, perquè si no, no ho entenc.

Però vostès van mantenir des del principi que no pactarien amb el PSC i que, com a llista més votada, l’alcaldia havia de ser seva. Això, ho van aconseguir?

No és que ho vam aconseguir. És que ho va dir el poble. El poble ho va decidir. Durant la campanya ningú va dir que, encara que guanyés, pactaria i es repartiria l’alcaldia amb algú altre. Nosaltres vam dir clarament que volíem protagonitzar el canvi i entenc que, des d’aquest prisma, el canvi no el podien protagonitzar aquells que sempre havien governat. Això vol dir ni els socialistes ni els convergents o Junts per Blanes. Sobre el suposat govern a quinze, l’ideari del PSC el tenim a prop i hauria estat bé treballar amb el PSC des de fora, donar-nos uns mesos i mirar quina és l’actitud del PSC. I des de l’equip de govern sempre hem dit

que estem oberts a treballar plegats. Però, fins al dia d’avui, s’estimen més fer una oposició destructiva amb una certa bel·ligerància. Els respecto, però s’allunyen molt del seu missatge electoral.

Ha fet un pacte de govern amb els comuns. Tenen deu regidors de 21 i estan en minoria. Com avançarà aquest govern, ara que s’obre un nou cicle?

Ja en vam parlar temps enrere. La meva intenció era desvincular el que és el govern, que és la part executiva, d’una manera de fer entre tots. És el que trobo a faltar. Potser encara és massa d’hora. Igual que va ser una alegria immensa aconseguir l’alcaldia *in extremis*, aquells que no la van aconseguir i han quedat fora de qualsevol pacte han de tenir un temps...

De digestió?

Sí, de digestió o de tristesa, que ara no els deixa veure que realment el que han de fer

Advocat, i desfila de manaia per Setmana Santa

Àngel Canosa i Fernández va fer 50 anys el 22 de juny. Nascut al barri barceloní del Clot, va jugar a futbol al seu col·legi, l'Academia Moderna, i al Sant Andreu. Està establert al portal de la Costa Brava (38.790 habitants) des de fa una dotzena d'anys i és llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona (UB). Assenyala que és "un honor" ser l'alcalde en un context de país històric i succeir Bru Centrich i Nualart, l'anterior alcalde d'ERC a Blanes. Des del 1979, l'alcaldia havia estat del PSC (Maria Dolors Oms, Josep Marigó, Miquel Lupiàñez i Mario Ros) o de CiU (Fèlix Bota, Ramon Ramos i Josep Trias). A Canosa des de fa temps se li acumula feina per Setmana Santa. Forma part dels Manaies de Blanes, que l'any passat van ser els primers del país a tenir una dona al capdavant del seu comandament. Pare de tres fills, un noi i dues noies, al nou alcalde li agrada passar desapercbut en la vida diària, fora de l'acció política. Fa més de quatre anys que és regidor a l'Ajuntament. En el mandat anterior, entre el gener del 2016 i l'octubre del 2017, va ser segon tinent d'alcalde en el pacte amb el PSC, CiU i ERC (i el suport extern del PP). La resta de mandat va estar a l'oposició. El 26 de maig ERC va superar el PSC per 19 vots (3.268 a 3.249). Al darrere van quedar els comuns (2.951). Les tres formacions tenen cinc regidors.

mant-se, aquest ha de ser l'espai.

Amb el POUM aprovat aquest any, es restringia l'activitat de dos càmpings, que s'havien ampliat en terreny agrícola, però també s'oferia la possibilitat que hi hagués hotels al sector dels Pins. Pot atreure Blanes hotels o per on pot arribar la millora turística?

Turísticament, el que hem de fer és incloure nous reptes en el sentit de cuidar el que teníem en el sentit que dèiem abans, que s'ha deixat una mica descuidat. Les grans artèries de la ciutat estan oblidades.

Quines serien?

L'avinguda Vila de Madrid, per exemple. Això s'ha de fer, un projecte real de millora per al turisme per tal de tenir un turisme actiu, sigui de càmpings o d'hotels. La promoció turística de la ciutat o econòmica ha estat condicionada per les sancions als dos càmpings, tot i que això és als jutjats, i el POUM està pendent de l'aprovació definitiva. El nou POUM estableix una ampliació de metres que es podien destinar a hotels respecte als que teníem fins ara. Dependrà de si realment arriba algú amb interès per comprar aquests terrenys per edificar hotel, i com es gestiona. I ho dic referint-me a l'estacionalitat, perquè tenim una temporada molt curta i els hotels queden tancats. I això debilita el poble.

En l'acord amb els comuns es parla de la construcció d'una piscina municipal.

Ja hi ha un projecte de fa anys i que formava part de la ciutat esportiva inicial i que parlava de vuit espais d'aigua. Potser aquell no és el projecte que necessitem ara com a poble. Això no ens ho qüestionem, però sí que hem de tenir molt clar quines són les prioritats. És prioritari per a la ciutat de Blanes gastar-nos els diners que no tenim per construir una piscina? L'equip de govern no ho posa com a primera prioritat. Però sí que és veritat que si aconseguim la manera de finançar un projecte com aquest, no dubtarem a fer-lo.

Per vostè, quines són les prioritats?

Les prioritats són atendre els que més ho necessiten. No hi ha a Blanes cap habitatge d'emergència, per exemple. S'estava treballant que ho fos l'edifici de l'antiga escola Carl Faust [que havia estat una residència per a mestres]. Ara es treballa en l'ampliació del pressupost d'aquella obra perquè ens havien dit que ja estava acabada, però la realitat és ben diferent. No estan acabats els treballs. Falten portes, cablejat, llum. No s'havia acabat l'obra, falten els butlletins... i així aconseguiríem tres pisos d'emergència.

I què més per als més necessitats?

Doncs hi ha moltíssima gent que no pot pagar rebuts, d'aigua i de llum, i hi ha gent que no pot comprar bolquers per als seus fills. I el que hem de fer és ajudar-los, que no vol dir que hàgim de pagar les factures —que si s'ha de fer es farà—, sinó que hem de generar espais perquè aquestes persones puguin tornar al mercat laboral, perquè tinguin el suport humà per no estar soles. El que no tingui formació, que es pugui formar. Al que no tingui papers o no conegui l'idioma, donar-li cobertura perquè s'integri com més aviat millor. I es pot aconseguir amb l'ajuda de tots [...]. ■

L'àrea a tocar de la Nylstar s'ha de transformar per rebre empreses, de logística, de tèxtil, i tenir espais per a la formació

és treballar.

Però el seu marge de maniobra dependrà del fet que altra gent digereixi que ha començat una altra cosa?

Exacte, que ha començat una manera diferent de fer les coses. Que les coses del poble les hem de decidir entre 21, i no entre cinc grups. No és que podem fer moltes coses, és que les hem de fer. Han de ser decisions entre 21. Després sí que hi ha un grup de deu persones de govern que les han de tirar endavant.

Hi ha bona sintonia amb el seu soci, Blanes en Comú Podem?

No havíem treballant mai conjuntament. Tenim una relació cordial i molt positiva. Van ser els primers que van canviar...

De xip?

De xip. No els va sortir la seva idea [governar amb el PSC], però quan el dilluns 17 jo vaig trucar a en Jordi Urgell [cap de

S'ha de fer un projecte real de millora de l'avinguda Vila de Madrid per tenir un turisme actiu, sigui de càmpings o d'hotels

Blanes en Comú Podem] la seva rebuda va ser molt bona i vam tirar endavant el mateix pacte que teníem parlat.

Tenien moltes coses acordades, no?

Sí, sí, la nostra assemblea havia dit que sí i a ells també els va semblar bé. La meua responsabilitat, com a alcalde del poble, era que si feia 72 hores el pacte era bo l'hauríem de poder mantenir.

Durant la campanya, va dir que no es podia consentir que Blanes anés endarrerit. Cap on ha d'anar, doncs, Blanes?

Per mi, Blanes ha de tornar a ser important en la comarca. En el dia d'avui no té un projecte. A la gent no la veus esperançada, i ho hem de canviar. Un dels eixos del nostre programa és que ens hem d'estimar més el nostre poble. Estimar-lo vol dir creure'ns que som un poble gran, que tenim necessitats de poble gran i que hem de gestionar com a poble gran. Tornar-nos a mirar el melic, i que la gestió de

La piscina no és una prioritat, però si aconseguim la manera de finançar aquest projecte, no dubtarem a fer-lo

l'equip de govern sigui anar passant dies i anar pagant factures..., això el que provoca és que quedés enrere.

Alguna línia a seguir? Havia parlat de potenciar la formació al voltant de la fàbrica Nylstar (antiga Safa)?

El que vam fer és parlar una altra vegada amb la direcció de l'empresa. Hi hem tingut converses en el sentit que apostem per transformar aquell espai en un lloc d'arribada d'empreses, de logística, del sector tèxtil, d'innovació, de laboratoris d'assaigs, d'espais de formació, i que creiem que socialment un dels punts importants és el de la formació. El jovent de Blanes necessita quelcom més que l'horitzó d'haver de buscar un pis a Barcelona o a Girona i haver de passar hores i hores en el transport públic. Si podem combinar això del jovent i la formació continuada per a la gent que ha perdut la feina últimament o l'està perdent. O els que tenen una feina i volen seguir for-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Josep Maldonado** Exsenador i exdiputat de CiU

“La hiperventilació s’acaba pagant cara”

FUTUR DE L'INDEPENDENTISME • “Cal aplicar estratègia política. Ara no es porta massa dir-ho, però gent com el Pujol en tenien molta. Necessitem líders com Tarradellas o Raventós” **REPRESSIÓ** • “Hi ha una generació de joves que, a més de ser independentistes, s’han desvinculat totalment emocionalment de l’Estat espanyol. I ja no els recuperarà”

Francesc Espiga
BARCELONA

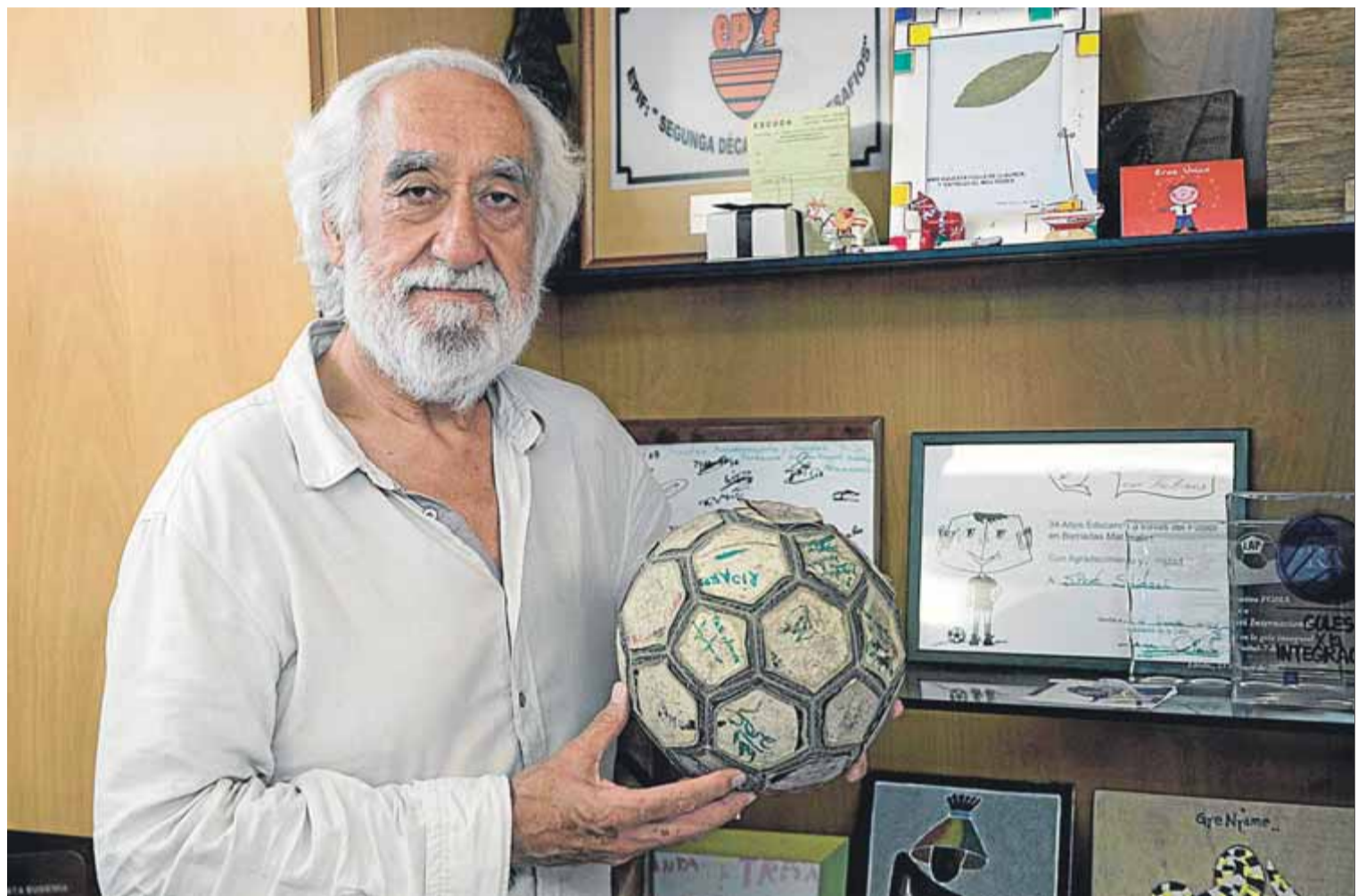
Tot i que ja està apartat de la primera línia de foc de la política activa, el dia a dia de Josep Maldonado és de tot menys reposat. El que va ser diputat a Corts o senador de CiU, entre altres càrrecs, ara presideix la Taula Assessora de l’Esport Català de la Generalitat, és conseller nacional del PDeCAT i exerceix com un dels fundadors de la Crida. Igualment, col·labora amb diverses ONGs, és directiu de la Fundació del Barça o la Fundació Federació Catalana de Futbol, és patró de la Fundació de la Federació Catalana de Tennis, presideix l’Associació Parlamentaris Europeus per Àfrica i és, també, patró de la Fundació Pare Manel.

Vostè que ha viscut de prop tant la política espanyola com la catalana, mai es va imaginar que arribaríem a un grau de conflicte com l’actual?

No. Davant d’un sentiment, cada cop més majoritari, que Catalunya es volia desvincular d’Espanya, no es podia pensar que per part de l’Estat hi hauria tan poca intel·ligència per abordar la situació i que acabaria tenint una reacció tan violenta que l’ha dut a empresonar o reprimir.

Ha seguit el judici?

Sí. Soc molt amic d’alguns dels empresonats, com ara el Josep Rull, el Josep Turull o el Quim Forn, i tinc estima i admiració per la resta. He d’admetre que se’m va posar la pell de gallina pel sentiment d’admiració patriòtica que em va generar escoltar-los l’últim dia. Veure que persones que porten gairebé dos anys empresonats manifesten que no es penedeixen de res perquè no han fet res mal fet, no fa res més que augmentar

Josep Maldonado amb una pilota de futbol heretada d’un projecte solidari de la ciutat de Sevilla amb el qual va col·laborar ■ JOSEP LOSADA

aquesta admiració.

Es diu que una sentència de presó no farà res més que aguditzar la situació. Ho veu així?

Hi ha qui afirma que ja estan condemnats, però jo vull creure que no és així. Si la sentència és condemnatòria, això no només agreujarà el conflicte polític, sinó també els sentiments respecte a l’Estat espanyol. Un dels grans drames de la seva classe política és que no ha valorat, o bé tant els fa, que hi ha una generació de joves que, a més de ser independentistes, s’han desvinculat totalment d’Espanya des del punt de vista emocional. No en volen saber res. I això és

terriblement dur. Són joves que han vist com s’ha tancat gent a la presó, com l’Estat ha enviat policies que han ferit mil persones o que han tancat el Parlament. I, per a ells, tot plegat és inexplicable. I Espanya ja no els recuperarà.

Per tant, la relació entre Catalunya i Espanya està en un punt de no retorn?

Des del punt de vista polític no ho sé, perquè els polítics, malauradament, són capaços de fer tombarelles a l’aire. Però pel que fa al carrer, a la gent, no hi ha retorn. Tristament és així, però és molt difícil que hi hagi volta enrere, i aquell sentiment que

s’expressa en la frase “No oblidem i no perdonem” que s’ha vist en moltes manifestacions, està ja molt arrelat. I per mi, repeteixo, això és trist, perquè no soc partidari d’odis o bel·licismes.

Madrid, com a expressió del poder, ha arribat a entendre, o assimilar, això del caràcter plurinacional de l’Estat?

Mai. Una de les coses que a mi em sobtaven més de l’època en què era allà, era quan sentia dir que a la classe política espanyola li preocupava més Catalunya que el País Basc en un moment on el terrorisme encara era molt present. Jo vaig tenir la

sort, i l’honor, que el dia que va tornar el president Tarradellas jo era a la plaça de Sant Jaume, i amb el Miquel Sellarès vaig formar part d’un cordó de seguretat humà perquè el president pogués entrar a Palau després que l’avió on viatjava rebés l’avis d’una amenaça de bomba. Aquell dia el recordaré tota la vida, perquè representava recuperar la nostra llibertat com a país. Si aleshores algú m’hagués dit que quaranta anys després hi hauria presos polítics o altres a l’exili, l’hauria pres per boig. I una de les coses que em preocupen és que, amb el pas del dia a dia, acabem normalitzant aquesta situació.

En aquest context, veu marge perquè l'Estat s'avingui a negociar una proposta que pugui satisfer les aspiracions del sobiranisme?

La proposta del referèndum, per exemple, marcaria un punt i a part. Però dubto molt, però molt, que l'Estat espanyol s'hi avingui mai. És veritat, tal com diu molta gent, que no s'ha de perdre l'esperança, i Catalunya és un país que ha patit destrucció, enfrontament i violència al llarg de la seva història i que després ha sabut aixecar-se. Jo soc dels que defensen el diàleg, asseure's a la taula i intentar-ho, entre altres raons perquè crec que també hi ha polítics a l'Estat que voldrien arribar a acords. Però, sincerament, crec que es tracta de sectors molt minoritaris. Només cal veure quin és el context actual, amb l'auge de partits d'extrema dreta que l'únic diàleg que plantegen és presó, presó i més presó.

I l'independentisme ha de fer autocrítica?

I tant. L'Aznar, que és un polític molt més llarg del que sembla, ja va dir un dia allò de "Dejad a los catalanes, que se pelearán entre ellos". I mira... Nosaltres tenim una història farcida de desavinences, i la prova és que no som capaços de fer llistes unitàries, fins al punt de veure com Ciutadans guanyava unes eleccions al Parlament, amb

No es podia pensar que per part de l'Estat hi hauria tan poca intel·ligència per abordar la situació a Catalunya

l'independentisme dividit en dues llistes. Cal fer molta autocrítica. I quan fem una cosa, primer hem de definir on volem arribar i quines conseqüències tindrà això. Perquè la hiperventilació, en un primer moment, queda molt bé, però després s'acaba pagant cara.

I en algun moment ha pecat d'actuar sense tenir en compte que la seva era una majoria més aviat justeta?

Pot haver passat. Aquest ha estat un moviment que, a mesura que ha anat creixent, ha vist com algunes postures també s'han radicalitzat. Ara bé, també hi ha molts catalans que, sense ser independentistes, no estan gens d'acord amb la repressió. Dit això, cal intentar que ningú se senti exclòs d'aquest projecte, perquè, si no, correm el risc de fer dues Catalunyaes. I això no seria gens bo. Amb l'arribada de

la democràcia, a Catalunya hi va haver un partit, el PSC, que va fer un gran servei al país, integrant la immigració amb un nucli dirigent catalanista. I el govern de Pujol també va fer una gran tasca d'estendre el catalanisme com una taca d'oli, sense caure en la hiperventilació.

Quan fa servir el mot 'hiperventilat' evoca a aquell nacionalisme d'arrel més identitària que està assolint una notable capacitat de fer soroll?

Aquest segment hi és, i em preocupa, perquè la hiperventilació no permet la reflexió. Hem de tenir molt clar quin partit juguem i contra quin rival juguem. Cal ser intel·ligents i no deixar-se endur per la rauxa, però sí pel cor. I l'exemple més clar són els presos polítics. No n'hi ha ni un que en el judici hagi fet un *mea culpa* o hagi clamat perquè el deixin sortir. I això no és ser un hiperventilat. És patriotisme. I dignitat.

Quina hauria de ser la resposta a la sentència?

D'entrada hi ha d'haver un clam d'unitat. Deixem-nos de divisions partidistes, de pensar primer en el partit i després en el país. Les grans manifestacions que s'han fet fins ara han estat encapçalades per l'ANC i Òmnium, i nosaltres darrere. I aquesta ha estat una de les claus de l'èxit. Ens hem d'as-

Tenim una història farcida de desavinences i la prova n'és que no som capaços de fer llistes unitàries. Cal autocrítica

seure tots i conjurar-nos. Després cal fermesa. Hem d'anar a l'ONU, a Estrasburg, mobilitzar-nos..., moure tots els recursos que tinguem a l'abast. Ara per ara sembla que estiguem esperant a veure què, mentre els presos dormen cada dia allà tancats. L'exemple ha de ser una mica el d'aquell noi que cada dia els va a dir bona nit. Cada dia els hem de tenir presents. I cal aplicar estratègia política. Ja sé que ara no es porta massa dir-ho, però gent com el Pujol en tenien molta, d'estratègia. Necessitem líders: Tarradellas, Raventós, Solé i Barberà... L'Estat espanyol s'ha de preocupar per la resposta que donem.

Eleccions?

És una possibilitat, però no soc qui per dir-ho. Estic convençut que el president Torra ja sabrà fer el que pertoca. ■

Catàleg d'obres pendents

FONT: FOMENT DEL TREBALL

Rodalies de Catalunya Corredor mediterrani ferroviari

- Accés ferroviari al port de Barcelona
- Accés ferroviari al port de Tarragona
- Subtram Castellbisbal-Martorell
- Subtrams de Martorell a Vila-seca
- Subtram Tarragona-Vandellòs
- Subtram Vandellòs-Castelló

Generalitat de Catalunya Metro i ferrocarrils

- Ampliació del metro
- Finalització de l'L9
- FGC L8 Plaça Espanya-Gràcia

Infraestructures viàries i aeroportuàries

- Accés viari al port de Barcelona
- Terminal satèl·lit aeroport del Prat
- B-40 Abrera-Terrassa, "ronda del Vallès"
- Corredor Tarragona-Península A-27
- Connexió entre l'AP-7 i l'A-2 Castellbisbal-Sant Andreu de la Barca
- Connexió entre l'A-2 i la C-32
- Desdoblament de l'N-II per Girona
- Desdoblament de l'N-340 i variant de Vallirana

Generalitat de Catalunya Infraestructures viàries

- C-17 Barcelona-Ripoll
- C-58 Tram Cerdanyola-Terrassa
- C-32 Tram Tordera-Blanes-Lloret

Foment calcula en 10.000 milions la inversió pendent

■ Fins al 2023 i per acabar obres pendents ■ La patronal calcula en 28.000 milions el dèficit inversor en deu anys

E. Garcia
BARCELONA

Foment del Treball ha reclamat a totes les administracions un impuls financer extraordinari de 10.000 milions entre els anys 2019 a 2023 per acabar una sèrie d'infraestructures estratègiques per a la competitivitat de l'economia, que ja estan licitades a Catalunya però pendents d'execució, i ha xifrat el dèficit inversor en els últims 10 anys en 28.000 milions d'euros, segons va explicar en roda de premsa el seu president, Josep Sánchez Llibre.

Entre les obres que Foment considera més importants destaquen el corredor mediterrani, la xarxa de rodalies de Catalunya, la carretera B-40 (quart cinturó) entre Abrera i Terrassa o l'ampliació i finalització de la línia 9 del metro.

El CAT-200, el catàleg d'infraestructures bàsiques pendents d'executar a Catalunya, elaborat per la comissió d'Infraestructures i Equipaments des del mes de juny del 2015, registra un "balanç decebedor" dels últims quatre anys, alerta del risc de pèrdua de competitivitat de l'economia catalana, i si

La xifra

28.000

milions d'euros és el dèficit en inversió en infraestructures que pateix Catalunya en els darrers deu anys.

La frase

“És una autèntica vergonya que hi hagi obres licitades de fa 10 o 15 anys i que encara no s'hagin acabat”

Josep Sánchez Llibre
PRESIDENT DE FOMENT DEL TREBALL

tua al voltant dels 28.000 milions d'euros el dèficit inversor en infraestructures en els últims deu anys (2009-2018). En definitiva, i segons les estimacions fetes amb la informació pública disponible, és urgent i imprescindible una inversió anual de 2.000 milions d'euros pel període 2019-2023 (en total, 10.000 milions d'euros) per corregir el retard d'obres fonamentals i evitar la pèrdua de competitivitat de l'economia catalana.

A més, Foment ha reclamat que es destini el

2,2% del PIB català a licitació d'obres, uns 5.000 milions d'euros anuals per al conjunt de les administracions, en línia amb d'altres països d'Europa. El 2018 només es va licitar el 0,8% del PIB català.

Entre els anys 2015 a 2019, la patronal catalana només ha donat de baixa del catàleg –ja sigui perquè han acabat les obres o perquè s'han posat en servei–, 5 obres d'infraestructura: perllongament d'FGC a Terrassa (2015) i Sabadell (2016); la línia 9 sud del metro de Barcelona fins l'aeroport (2016); nous accessos a l'ampliació sud; i la terminal d'expedició i recepció del moll Prat del port de Barcelona (2017). L'ampliació de la terminal ferroviària de Príncep d'Espanya del port de Barcelona va acabar el 2018.

El vicepresident de Foment i president de la Cambra Oficial de Contractistes d'Obres de Catalunya (CCOC), Joaquim Llansó, va lamentar: “És un tema crònic de falta d'inversió”, que provoca “menys activitat econòmica, la fallida d'empreses i crea un augment de la competència que, a vegades, obliga les empreses a presentar ofertes a baix cost”. ■